

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/263/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813201291
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3813201291.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Viery Škultétyovej v právnej veci navrhovateľa Y. Y. SK, s.r.o., IČO: XX XXX XXX, so sídlom N., O. D. XX, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou C., C. & A., s.r.o. so sídlom N., O. D. XX, proti odporcovi S. O., bytom A., Y. cesta XXXX/XA, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu R., so sídlom v A., D. U., právne zastúpený JUDr. V. Y., advokátom so sídlom v U. J. G. X/A, o zaplatenie 2.062,79 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 07. novembra 2014, č. k. 14C/48/2013-94, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov odvolacieho konania 107,66 eur, k rukám JUDr. V. Y., do troch dní.

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a.**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudok okresný súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 166 eur s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 16,60 eur od 21.2.2010 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 16,60 eur od 21.3.2010 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 16,60 eur od 21.4.2010 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 16,60 eur od 21.5.2010 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 16,60 eur od 21.6.2010 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 16,60 eur od 21.7.2010 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 16,60 eur od 21.8.2010 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 16,60 eur od 21.9.2010 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 16,60 eur od 21.10.2010 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 16,60 eur od 21.11.2010 do zaplatenia, všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti návrh zamietol. Navrhovateľovi uložil povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu trovy konania v sume 632,58 eur. Odporcovi právo na náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ust. § 497, 502 ods. 1, 503 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 2 písm. a) b), § 3 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z. z., § 101, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/95 Z. z. účinného do 31.01.2013. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že právny predchodca navrhovateľa uzatvoril s odporcom dňa 25.11.2005 Zmluvu o splátkovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX. Na základe tejto zmluvy poskytol odporcovi úver vo výške 30.000,-Sk (995,81 eur). Úroková sadzba úveru bola dohodnutá vo výške 17,30 % p.a.. RPMN bola stanovená vo výške 9,99%. Odporca sa zaviazal splácať úver v mesačných splátkach 805,-Sk (26,72 eur) splatných k 20. dňu príslušného mesiaca. Konečná splatnosť úveru bola 20.11.2010. Odporca úver riadne nesplácal, uhradil len 11.854,-Sk (393,48 eur). Právny predchodca navrhovateľa postúpil pohľadávku voči odporcovi Zmluvou o postúpení pohľadávok z 21.10.2010 na spoločnosť C., C. & A., s.r.o.. Táto spoločnosť následne zmluvou zo dňa 1.12.2010

postúpila pohľadávku na navrhovateľa. Postúpenia pohľadávky boli odporcovi oznámené listami. V exekučnom konaní vedenom na tamomšom súde pod sp.zn. 15Er/1901/2012 sa navrhovateľ domáhal, aby súd udelil exekútorovi poverenie na vymoženie totožného nároku ako sa domáhal v tomto súdnom konaní. Exekučným titulom bol Rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie sp.zn. II/2011-6776 zo dňa 28.2.2012. Tamojší súd uznesením žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej doložky. Proti uzneseniu bolo podané odvolanie, Krajský súd v Trenčíne uznesenie tamojšieho súdu potvrdil. Aj keď v danej veci išlo o zmluvu o úvere uzavretú podľa Obchodného zákonníka, svojim charakterom ju označil zároveň za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle ust. § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z., keďže predmetom zmluvy bolo dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov vo výške 30.000,- SK (998,51 eur) zo strany veriteľa a povinnosť dlžníka peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Mal za to, že na záväzky i posudzovanie námietky premlčania z takejto zmluvy, aj keď uzavretej podľa Obchodného zákonníka, je potrebné použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to i ustanovenia všeobecné k záväzkovým vzťahom, teda i premlčanie. V danej súvislosti uviedol, že zákon o spotrebiteľských úveroch je svojou povahou občianskoprávnym predpisom a je potrebné podporné použitie Občianskeho zákonníka pre posudzovanie premlčania dlhu. Dôvodil aj tým, že pokiaľ bol rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul vydaný na základe neplatnej rozhodcovskej doložky, takýto rozsudok je neexistenčným právnym aktom. Vyslovil názor, že nemožno konštatovať, že by počas exekučného konania vedeného na podklade takéhoto právneho titulu, premlčacia doba spočívala. Takéto exekučné konanie nepovažoval za riadne uplatnenie práva v konaní na súde, a preto v tomto smere vznesenú námietku navrhovateľa nezohľadnil. Po zohľadnení vedľajším účastníkom vznesenej námietky premlčania priznal len splátky úveru, ktoré neboli premlčané. Dôvodil, že pri aplikácii ustanovení Občianskeho zákonníka vychádzal z trojročnej premlčacej doby, a preto bolo možné priznať len splátky splatné najviac tri roky pred podaním návrhu dňa 24.01.2013. Išlo o 10 nepremičaných splátok splatných od 20.02.2010 do 20.11.2010. Zároveň konštatoval, že v úverovej zmluve nebola uvedená správna RPMN. RPMN vyjadruje celkovú výšku nákladov spotrebiteľa, je teda zrejmé, že nemôže byť nižšia ako úroková sadzba. Pri nesprávnom údaji o RPMN súd prvého stupňa preto považoval úver za bezúročný a bez poplatkov. Mal za to, že odporca bol povinný uhradiť navrhovateľovi len výšku istiny poskytnutého úveru 995,81 eur. Navrhovateľ predložil špecifikáciu jednotlivých súm, z ktorých pozostáva žalovaná suma. Z nej vyplýva, že odporca právnomu predchodcovi navrhovateľa z poskytnutého úveru uhradil 393,48 eur, zostávalo by mu teda uhradiť ešte 602,33 eur. Odporca mal podľa zmluvy splatiť úver v 60 splátkach. Pri výške istiny 995,81 eur rozloženej na 60 splátok je výška jednej splátky úveru (bez úrokov a poplatkov) 16,60 eur. Nepremičaných bolo 10 splátok úveru po 16,60 eur, teda suma 166 eur. Z uvedených dôvodov zaviazal súd prvého stupňa odporcu zaplatiť navrhovateľovi túto sumu s úrokom z omeškania v uplatnenej výške 8 % ročne z každej nepremičanej splátky, resp. v zákonnej výške 9 % ročne zo splátky splatnej 20.11.2010 a vo zvyšnej časti návrh zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p. Zohľadnil tú skutočnosť, že navrhovateľovi z pôvodne uplatnenej sumy (2.062,79 eur) priznal len sumu 166 eur a vo zvyšku (1.896,79 eur) jeho návrh zamietol. Navrhovateľ bol teda úspešný len v 8,05 % svojho nároku a odporca v 9,95 %. Úspešnejší v konaní bol teda odporca, ktorého neúspech bol len v pomerne nepatrnej časti a mal by preto proti navrhovateľovi nárok na náhradu trov konania. Keďže si trovy konania neuplatnil, súd prvého stupňa mu ich náhradu nepriznal. Keďže vedľajší účastník vystupoval na strane odporcu bol, v konaní úspešný v rovnakom rozsahu a preto má právo na náhradu účelne vynaložených trov konania. Vedľajší účastník si uplatnil trovy konania vo výške čistého úspechu v konaní teda 83,90 % účelne vynaložených trov, ktoré mu súd prvého stupňa priznal a tieto špecifikoval v odôvodnení svojho rozhodnutia.

Proti rozsudku vo výroku, ktorým bol návrh v zvyšnej časti zamietnutý a vo výroku, ktorým bola priznaná vedľajšiemu účastníkovi náhrada trov konania podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý navrhol jeho zmenu a vyhovie návrhu v celom rozsahu. Uplatnil dôvody na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. a), c), d), f) O.s.p. Mal za to, že predmetný zmluvný vzťah je potrebné posudzovať ako absolútny obchod bez ohľadu na povahu účastníkov, v súvislosti s čím poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Obo 56/2007, 5 Obo 12/2010, 1 Cdo 120/2010 a 4 Obo 115/99. Rovnako na podporu svojej argumentácie spomenul rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp. zn. II. ÚS 3711/11, rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 35 Odo 619/2002. Dôvodil, že súd prvého stupňa sa s uvedenou konštantnou judikatúrou nevysporiadal a vzhľadom k tomu, že Obchodný zákonník obsahuje komplexnú právnu úpravu premlčania, vyjadril presvedčenie, že otázka premlčania sa v tomto prípade má posudzovať výhradne podľa relevantných ustanovení Obchodného zákonníka a nie je preto možné akékoľvek ustanovenia v úprave premlčania vytrhávať z kontextu a aplikovať na ne ustanovenia iného

právneho predpisu ad hoc v prospech spotrebiteľa. Zdôraznil, že ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní nie sú ustanovenia na ochranu spotrebiteľa. Dôvodil, že je potrebné pri aplikácii práva dôsledne zvážiť, ktoré konkrétne ustanovenie skutočne smeruje k ochrane spotrebiteľa. Nemožno totiž zamieňať ustanovenia smerujúce k ochrane spotrebiteľa od ustanovení, ktoré sa jednoducho len pre jednu zo strán zdajú miernejšie, ale primárne nesmerujú k ochrane slabšej zmluvnej strany. Ďalej pripomenul, že nemožno požadovať po adresátoch noriem, aby v každom jednotlivom prípade uvažovali o porovnaní oboch úprav a vykonávali rozbery hodné najvyšších súdov, ale musia sa spoľahnúť na základné piliere svojho právneho vedomia, teda aj na predstavu, akú dĺžku má mať premlčacia doba. Ide tak o stret princípov zvýšenej ochrany slabšej strany a princípov rovnosti a právnej istoty. Dospel k záveru, že odlišnosť úpravy inštitútu premlčania v Občianskom alebo Obchodnom zákonníku nemá nič spoločné so spotrebiteľskou ochranou, ale je výsledkom dvoch rôznych legislatívnych procesov ústiacych do dvoch rôznych kódexov bez ďalších súvislostí relevantných pre nastolenú problematiku. Dodal, že ochrana spotrebiteľa je v právnom poriadku dostatočne zaistená ustanoveniami o spotrebiteľských zmluvách, adhézných zmluvách, výlučnou občianskoprávnou zodpovednosťou atď., pričom v opačnom prípade by sa vytrácal zmysel kategórie absolútnych obchodov. Okrem uvedeného konkrétne inštitútu, ktoré by sa riadili úpravou Občianskeho zákonníka vždy, zákonodarca mohol určiť zvlášť, ak by chcel, tak ako to urobil pri zodpovednosti a spoločných záväzkoch. Podriadením dĺžky premlčacej doby v Občianskom zákonníku pod ochranu spotrebiteľa by získaval spotrebiteľ viac práv, než mu patrí podľa vyvážených európskych štandardov, čo by zároveň druhú zmluvnú stranu postavilo skoro do nerovnovážnej pozície subjektov. Svoj právny názor oprel o rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 32Cdo 3337/2010, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Co 293/12, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5MCdo/4/2012. Okrem uvedeného vyjadril nesúhlas s určením počiatku plynutia premlčacej doby a zdôraznil, že presným dátumom došlo k určeniu konečnej splatnosti úveru dňom 20.11.2010, z čoho vyplýva, že premlčaciu dobu je možné počítať až od tohto dátumu a táto uplynie najskôr dňa 21.11.2014. V danej súvislosti poukázal na čl. 3 bod 5. Zmluvy o úvere, podľa ktorého výška poslednej splátky bude tvorená zostatkom pohľadávky z úveru. Na podporu svojej argumentácie spomenul judikát Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 54/2007. Mal za to, že nakoľko termín konečnej splatnosti úveru bol 20.11.2010 a navrhovateľ uplatnil návrhu na súde podaním zo dňa 09.01.2013 (menej ako tri roky po konečnej splatnosti úveru) nemohlo prísť z uvedených dôvodov k premlčaniu uplatnenej pohľadávky. Trval na tom, že zmluva uzatvorená medzi navrhovateľom a odporcom spĺňa všetky vyžadované náležitosti, ako je povinnosť navrhovateľa uviesť v zmluve o úvere ročnú percentuálnu mieru nákladov (§ 4 ods. 2 písm. g) a táto ročná percentuálna miera nákladov bola vypočítaná podľa prílohy zákona (§ 2 písm. d), nie je preto možné poskytnutý úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Vytýkaný chybný výpočet RPMN sa až do novely zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch vyskytoval vo všetkých úverových produktoch bánk a iných finančných inštitúcií na Slovensku. Zároveň vyjadril nesúhlas aj s rozhodnutím o trovách konania vedľajšieho účastníka, trovy ktorého nepovažuje za účelne vynaložené.

K odvolaniu navrhovateľa sa písomne vyjadril vedľajší účastník, ktorý napadnuté rozhodnutie považoval za správne. Vychádzal z toho, že Zmluvu o úvere treba jednoznačne považovať za zmluvu spotrebiteľskú, pričom zdôraznil, že na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzatvorené podľa Občianskeho zákonníka, sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka. Mal za to, že ustanovenia spotrebiteľských zmlúv uvedené v Občianskom zákonníku, ako aj ostatných spotrebiteľských normách, sú vo vzťahu ku všetkým ostatným súkromnoprávnym predpisom slovenského právneho poriadku ustanoveniami špeciálnymi a v prevažnej miere kogentnými, čo je dané tým, že konkrétne implementujú záväzné európske spotrebiteľské predpisy priamo v slovenskom právnom poriadku. Konštatoval, že teória absolútneho obchodu pri posudzovaní úverových vzťahov musí ustúpiť špeciálnej záväznej spotrebiteľskej právnej úprave, ktorá má svoj základ v smernici Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, pričom dňom 01.05.2004 sa stali na území Slovenskej republiky záväznými právne akty EÚ vrátane zmienenej smernice. Dogmatickú teóriu absolútneho obchodu preto považoval v kontexte kogentnej a špeciálnej spotrebiteľskej úpravy za dnešného stavu spoločenského vývoja za prekonanú. Svoj názor oprel o uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 MCdo 20/2009 a uviedol, že ak by sa pripustil opak, vytvorila by sa dvojkolajnosť pri posudzovaní spotrebiteľských vzťahov. Dojednanie o použití všeobecnej úpravy záväzkov podľa Obchodného zákonníka je potrebné podľa jeho názoru posúdiť ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, pričom doplnil, že rovnako obsah pojmu dobré mravy je širší ako obsah pojmu férový obchodný styk. Vyjadril presvedčenie, že použitie Obchodného zákonníka ako podpornej právnej úpravy pri spotrebiteľských vzťahov je jednoznačne pre spotrebiteľa znevýhodňujúce, a naopak dodávateľa dostáva do ešte výhodnejšieho postavenia. Pokiaľ by mal zákonodarca v úmysle vylúčiť z pôsobnosti

smernice 93/13/EHS iba spotrebiteľské úvery alebo poskytovanie všetkých ostatných úverov, ktoré nespĺňajú charakter spotrebiteľských úverov, bol by tak výslovne urobil. Ďalej pripomenul, že plynutie času je objektívnou skutočnosťou a nakoľko je nárok navrhovateľa v prevyšujúcej časti premlčaný, bolo na mieste aj žalobu po aplikácii relevantného právneho kódexu v prevyšujúcej časti zamietnuť.

Krajský súd preskúmal vec v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné v napadnutej časti ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdiť.

Odvolaním navrhovateľa bol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa iba vo výroku, ktorým bol návrh vo zvyšnej časti zamietnutý a vo výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka, preto odvolací súd preskúmaval iba túto odvolaním napadnutú časť rozhodnutia a rozsudok súdu prvého stupňa vo zvyšnej časti zostal právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

Odvolačný súd preskúmal námietky, ktoré boli navrhovateľom v podanom odvolaní vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa. Z daného dôvodu si osvojuje aj dôvody napadnutého rozsudku v zamietajúcej časti v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. a v celom rozsahu na ne poukazuje.

Z obsahu spisu vyplýva, že medzi odporcom a právnym predchodcom navrhovateľa bola dňa 25.11.2005 uzavretá zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol odporcovi poskytnutý úver vo výške 995,81 eur (30.000,- SK), ktorý sa zaviazal splácať v mesačných splátkach po 26,72 eur, vždy k 20. dňu v mesiaci, so splatnosťou prvej splátky dňa 20.12.2005. Konečná splatnosť úveru bola dohodnutá dňa 20.11.2010. Výška pevnej úrokovej sadzby bola dohodnutá do konečnej splatnosti úveru, t. j. do 20.10.2010 na úrovni 17,30 % ročne. RPMN uvedená nebola. Poplatok za správu úveru v zmysle zmluvného dojednanía predstavoval 50,- SK mesačne. Odporca úver riadne nesplácal, uhradil len 393,48 eur. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 21.10.2010 došlo k postúpeniu predmetnej pohľadávky voči odporcovi na spoločnosť C. a následne ďalšou zmluvou o postúpení pohľadávok bola pohľadávka voči odporcovi postúpená na navrhovateľa s tým, že postúpenia pohľadávky boli odporcovi písomne oznámené.

Ustanovenia o spotrebiteľských právnych vzťahoch v zákone o spotrebiteľských úveroch a v Občianskom zákonníku sú kogentnými právnymi normami, ktoré nie je možné zmeniť dohodou zmluvných strán a ani inak. Okrem toho sú normy spotrebiteľského práva špeciálnymi ustanoveniami aj vo vzťahu k Obchodnému zákonníku. Preto niet zákonného dôvodu aplikovať vo vzťahu k otázke premlčania Obchodný zákonník. Premlčacia doba je preto v súlade s ust. § 101 Občianskeho zákonníka 3-ročná a táto navrhovateľovi na uplatnenie práva na súde márne uplynula tak, ako to konštatoval súd prvého stupňa. Odvolacia námietka navrhovateľa o použití Obchodného zákonníka pri posudzovaní premlčania v danej veci bola preto nedôvodná.

Je nesporné, že dlhšiu dobu bola súdna prax pri posudzovaní právnych vzťahov, vyplývajúcich z úverových a podobných zmlúv, uzavretých medzi bankou a spotrebiteľom podľa Obchodného zákonníka, nejednotná pri posudzovaní týchto právnych vzťahov v otázke premlčania. Novela Občianskeho zákonníka, vykonaná zákonom č. 102/2014 Z. z. v znení zákona č. 151/2014 Z. z. v bode 1. v § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pripojila vetu: „Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva“. Uvedené ustanovenie nadobudlo účinnosť 01.05.2014 a právny predpis, ktorého je súčasťou, nemá prechodné ustanovenia. To znamená, že od jeho účinnosti sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom.

Citovaná právna úprava dáva odpoveď na zjednotenie súdnej praxe v otázke premlčania pri spotrebiteľských zmluvách, ktoré boli uzavreté podľa Obchodného zákonníka aj pred účinnosťou tejto novely. Z dôvodovej správy k zákonu č. 102/2014 Z. z. vyplýva, „že na zmluvy uzatvárané spotrebiteľmi, t. j. spotrebiteľské aj obchodné zmluvy, sa použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka a nie Obchodného zákonníka. Znamená to, že ak si zmluvné strany písomne dohodli v zmysle § 262 Obchodného zákonníka, že sa ich vzťah bude riadiť Obchodným zákonníkom, pre spotrebiteľské zmluvy to bude inak. Rovnako to bude platiť aj pre tzv. absolútne obchody, upravené v § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka. Ak sa uzavrie spotrebiteľská zmluva podľa Obchodného zákonníka, keďže v Občianskom

zákonníku nie je upravená, tak okrem vymedzenia zmluvného typu a jeho podstatných náležitostí sa na všetko ostatné bude vzťahovať Občiansky zákonník“. Uvedené znamená, že na premlčaciu dobu v spotrebiteľských zmluvách treba aplikovať úpravu v Občianskom zákonníku (§ 101), teda trojročnú premlčaciu dobu.

Odvolací súd konštatuje, že zmluvný vzťah medzi navrhovateľom a odporcom na základe zmluvy o splátkovom úvere je spotrebiteľským vzťahom, ktorá skutočnosť nie je sporná. Preto bolo potrebné v danej veci otázku premlčania posúdiť podľa § 101 Občianskeho zákonníka tak, ako to správne konštatoval súd prvého stupňa.

Okrem aplikácie príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka na otázku premlčania uplatneného nároku navrhovateľ nesúhlasil aj s určením počiatku plynutia premlčacej doby súdom prvého stupňa. Zdôrazňoval, že presným dátumom došlo k určeniu konečnej splatnosti úveru dňom 20.11.2010 z čoho vyvodil, že nakoľko návrh bol uplatnený na súde podaním zo dňa 19.01.2013 k premlčaniu uplatnenej pohľadávky nedošlo. S takýmto právnym názorom sa odvolací súd nestotožňuje. Poukazuje na relevantnú právnu úpravu Občianskeho zákonníka, ktorý v ust. § 103 veta prvá stanovuje, že ak bolo dohodnuté plnenie splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Každá zo splátok totiž predstavuje samostatné plnenie, preto pre každú z nich trojročná premlčacia doba podľa § 101 plynie samostatne. V konaní nebolo preukázané, že by zo strany poskytovateľa úveru došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, preto bol právny postup súdu prvého stupňa, ktorý premlčaciu lehotu posudzoval pri každej zo splátok samostatne.

Z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej - zamietajúcej časti a vo výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že v odvolacom konaní úspešnému vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu priznal náhradu trov odvolacieho konania, spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia vo výške 107,66 eur, a to za jeden úkon právnej pomoci - písomné vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 30.01.2015 á 81,33 eur + 1x režijný paušál 8,39 eur + 20 % DPH 17,94 eur, vychádzajúc z predmetu odvolacieho konania 1.896,79 eur (§ 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. c)), § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.

Odporcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný a patrila by mu náhrada trov odvolacieho konania táto nebola priznaná z dôvodu, že si trovy odvolacieho konania neuplatnil a navyiac mu ani v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté jednohlasne.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.